

помысли, че звѣрѣтъ бѣше твърдѣ услужливѣ и че немаше вече нищо да ся бои отъ него. На обѣдѣ тя намѣри софрѣтъ сложенѣ; и подирѣ обѣдванieto ѣ, чу єднѣ краснѣ свирнѣ, ако и да невидѣше никого. Вечерѣта, като отиваше да вечерѣ, чу трѣсъкътъ, когото правеше звѣрѣтъ, и ся разтрѣпера. „Хубавко, ѣ рѣче звѣрѣтъ, обычате ли да вы глѣдамѣ като вечерате? — Вый сте господарѣтъ, отговори Хубавка разтрѣперена. — Не! повтори звѣрѣтъ, тука нема другѣ господарѣ, освенѣ васѣ. Ако вы притѣснявамѣ, кажете ми да си отидѣ, и азѣ щѣ си отидѣ веднѣга. Кажете ми на ли съмѣ прѣдѣ очитѣ ви съвсѣмѣ грозенѣ? — Истина є, рѣче Хубавка, защото азѣ незнамѣ да лѣжѣ; но вы увѣрявамѣ че сте много добрѣ. Право имате, рѣче страшилото, но освенѣ що съмѣ грозенѣ немамѣ никѣкъ образѣ чловѣческый: Азѣ твърдѣ добрѣ знамѣ, че несъмѣ друго, освенѣ звѣрѣ. — Никой неможе да бѣде звѣрѣ, рѣче Хубавка, когато той вѣрва, че нема чловѣческый образѣ. Глунавѣ никога туй незнае. — Якте прочее, ѣ каза страшилото, и старайте ся да ся не притѣснявате никѣкъ въ кѣщѣтъ си; защото сичко що є тука, є ваше и ще ми бѣде жалѣ, ако бѣдете незадоволни. — Вый ми правите голѣмѣ добринѣ, рѣче хубавка. Исповѣдамѣ ви ся, че съмѣ задоволна отѣ вашето сѣрдце, и когато си помыслѣ на него не ми ся виждате толко грозни. — Да, господжо, отговори звѣрѣтъ, имамѣ добро сѣрдце, но съмѣ плашило. — Има много чловѣци, които ся пѣ-плашила отѣ васѣ, рѣче хубавка, и азѣ вы пѣ-добрѣ обичамѣ подѣ вашыя образѣ, нежели онѣзи, които подѣ чловѣческый образѣ крѣють лѣжливо, поразено и неблагодарно сѣрдце. — Ако бѣхѣ ималѣ чловѣческый образѣ, повтори